

Tota santa i immaculada

Romà Casanova, administrador apostòlic de Solsona

Molts són els atacs que rep l'Església, tant a causa dels pecats dels seus fills com per la persecució que acompanya la seva història per ser sagrament universal de salvació. Malgrat això, l'Església és tota santa i immaculada, perquè ha estat netejada amb la sang del seu Espòs, Jesucrist. Aquesta afirmació de l'Església és una de les moltes paradoxes de la fe cristiana: santa en la seva naturalesa i pecadora en els seus fills.

Maria és membre de l'Església: el primer, el principal i el més excel·lent

La solemnitat de la Immaculada Concepció de la Benaurada Verge Maria ens posa al davant, al mateix temps, el misteri de Maria, la Mare de Déu, i el de l'Església, Esposa de Crist. L'Església afirma, des de la seva fe, que Maria, a causa de la seva maternitat divina i per un privilegi únic, és tota santa i immaculada; és a dir, que en el seu cor cap pecat, fins i tot ni el pecat original, mai no hi ha fet niu. La grandesa de la mare del Crist és l'obra que la misericòrdia divina ha obrat en el seu cor i en la seva vida; però, al mateix temps, en la seva necessitat de la gràcia —perquè ella és indigent com nosaltres— veiem la seva col·laboració al do diví. Maria és gran per ser la Mare de Déu i per haver cregut en el Senyor. La seva grandesa és la de deixar-se fer pel Senyor.

Podem tenir el perill de situar Maria fora de l'Església. Ella n'és un membre, el primer, el principal i el més excel·lent, que, com diu el concili Vaticà II, «ocupa en la santa Església el lloc més elevat després de Crist i el més acostat a nosaltres» (LG, 54). I per això, per la seva doble relació amb Crist i amb nosaltres, els membres de l'Església l'hem de mirar-la com a figura ideal de l'Església o com el mirall en què aquesta es reflecteix. L'Església,

mirant-se en l'espill de Maria, es veu tota santa i immaculada, sense la taca del pecat. I això ens omple d'esperança. Una criatura com nosaltres, una germana nostra, per la gràcia de Déu, ha vençut el reialme del pecat. El pecat no forma part de la nostra naturalesa, és la ferida que ens acompanya en el nostre caminar per aquest món; però el seu reialme ha estat derrotat. Maria, amb tota la seva veritat, bellesa i amor, ens diu que podem vèncer el pecat. Que és possible un món millor, on no regni el pecat ni la mort; en ella, unida al seu Fill, el Salvador nostre, s'ha fet realitat aquest món millor. Per això sabem que l'Església sempre és jove i preciosa, malgrat que els pecats dels seus fills entelin la visió de la seva realitat més profunda: tota santa i immaculada.

